

Een boom vol ballen?

Onlangs kwam ik in aanraking met het begrip ‘kerstboomkerk’. Iets waar ik vast nog wel eens wat over ga schrijven. Maar voortbordurend op dat thema vroeg ik mij of je ook niet kunt spreken van een ‘kerstboomleven’. Met ‘mijn’ jongerengroep bespraken we het ontmoetingsthema over ‘druk druk druk’. Over te veel hooi op je vork nemen. En iemand vroeg mij: ‘Is dat niet tegenstrijdig met al die oproepen voor vrijwilligers die de kerk altijd doet?’ Een confronterende vraag. De kerk kan niet zonder vrijwilligers. Als iedereen zou antwoorden het te druk te hebben als wij vragen om nieuwe (jeugd)ouderlingen, catecheten, kindernevendienstleiding, dan blijft er niets over van de kerk. En toch, het is niet de bedoeling dat mensen bezwijken onder hun taken. Het principe ‘hoe meer mensen meewerken, hoe minder hoog de werkdruk’ blijft van kracht.

Een kerstboomleven. Wat bedoel ik daarmee? Daarmee bedoel ik dat wij allemaal een stam hebben met wortels. Een basis waarop we kunnen staan zelfs als alle naalden zouden uitvallen. Als de takken afbreken. Als we ziek worden. Als we ontslagen worden. Waar vallen we dan op terug? Ik hoop dat die stam zijn wortels in de aarde van Gods liefde heeft gepland. Dat we daar ons water, onze voeding vandaan halen. Wetend dat we kinderen van God zijn, vergeven door Jezus Christus, gevuld door de Heilige Geest. Dat dit onze basis is. Maar een kerstboom mag je best optuigen. Je hebt keuzevrijheid gekregen van God om te kiezen wat bij jou past. Welke sport, welke hobby, en ook welk vrijwilligerswerk. Mensen die te veel ballen in hun boom hangen raken oververmoeid. Mensen die te weinig ballen in hun boom hebben raken verveeld of onrustig. De vraag kwam bij mij op: als God onze basis is, zouden dan er dan niet ook ballen in onze boom moeten hangen die met de kerk te maken hebben? Omdat daar ons geloof gevoed wordt? Wij onze broeders en zusters ontmoeten? Als kerk willen we van niemand te veel vragen. Zelfs Mozes had zijn beperkingen, moest terug naar zijn basisopdracht en zich niet te veel bemoeien met al die dagelijkse dingen. Ook van ons wordt niet gevraagd meer te doen dan we kunnen. En toch, met de 40-dagen tijd, vastentijd, voor ogen, misschien eens iets om over na te denken. Wat hebben wij in ons leven ‘gehangen’? Hoe zit het met onze basis? Onze boomstam? Is er nog ruimte voor een vraag van de kerk?

Psalm 1: 3 “Hij zal zijn als een boom, geplant aan stromend water. Op tijd draagt hij vrucht, zijn bladeren verdorren niet. Alles wat hij doet komt tot bloei”.

Ds. J. van den Brink-Dekker